

K ukončení války potřebuje Ukrajina spravedlnost, ne mír

Ni nationalinterest.org/feature/end-war-ukraine-needs-justice-not-peace-206196

12. února 2023

S tím, jak ruská invaze na Ukrajinu vstupuje do druhého roku, se nekonečně spekuluje nejen o tom, jak by mohla skončit, ale také o tom, jak by měla *skončit*. Je jasné, že ukrajinský konflikt může pokračovat donekonečna. Problémem Západu je, že čas je pravděpodobně na straně Rusů. Moskva bude moci nadále vyvíjet tlak na Ukrajinu nejen ohrožováním její kritické infrastruktury, ale také zasahováním do jejích dodávek obilí a dalšího exportu. Rusko může také hrozit většími ekologickými škodami, pokud by například umožnilo únik radiace z jaderné elektrárny v Zápороží.

K naléhavosti přispívá i skutečnost, že tlak na obranný průmysl NATO, zvyšující se domácí válečná únava nebo vyšší priority, jako je odstrašování Číny, by mohly přimět ukrajinské partnery, aby svou podporu snížili, ne-li ukončili. Pokud se tak stane, stane se soutěž vytrvalostní, což je soutěž, kterou by Rusko mohlo vyhrát.

Je tedy čas promluvit si konkrétně o tom, jak by spravedlivé vyrovnání mohlo vypadat. Určení těchto specifik vyžaduje zodpovězení tří otázek: 1) měla by Ukrajina revidovat své vojenské cíle, aby bylo urovnání pravděpodobnější; 2) v jakém okamžiku mohou Spojené státy a NATO omezit nebo ukončit pomoc, i když

nedojde ke spravedlivému urovnání; 3) v jakém bodě mohou Spojené státy a NATO eskalovat, aby přinesly rychlejší – a spravedlivější – ukončení konfliktu.

Správným cílem spravedlivé války je lepší mírový stav, který vyžaduje minimálně obhájení práv napadené strany. Aby agresor obhájil práva napadené strany, také minimálně, musí veřejně ukončit nepřátelství, vyměnit válečné zajatce, omluvit se, demilitarizovat alespoň do té míry, že nemůže obnovit nepřátelství, a nést odpovědnost za válečné zločiny. Bez splnění těchto minimálních podmínek budou křivdy růst a agresori získají čas na obnovu vojenských schopností a obnovení nepřátelství. Pokud však připustíme, že Ukrajina ani se zahraniční pomocí neuskuteční svůj cíl obnovit svou plnou suverenitu, pak ani tento minimální standard nemusí být reálný.

Navíc, i když jsou cíle Ukrajiny realistické, musí vzít v úvahu i náklady na jejich dosažení. Jak Ukrajina osvobozuje další území, ruský prezident Vladimir Putin bude stále zoufalejší. I když nepoužije jaderné zbraně, ruská armáda bude velmi pravděpodobně pokračovat ve svých nevybíravých útocích proti civilistům a kritické civilní infrastrukturu, aby donutila ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského vyjednávat. Navíc, vzhledem k očekávanému odporu ruských a separatistických sil, zažijí okupované oblasti také významné zničení při jakékoli ukrajinské vojenské operaci na jejich osvobození.

Tyto body nenaznačují, že by Ukrajina měla nabídnout vyjednávání o podmínkách nyní. Ukončení války za jakýchkoli podmínek příznivých pro Rusko by pravděpodobně podnítilo budoucí agresi a připravilo půdu pro obnovení nepřátelství, když Rusové věří, že se dostatečně vzpamatovali. Když nic jiného, Rusko bude v pozici pokračovat v provokování Ukrajiny a Západu, což povede k další nestabilitě.

Tyto body však naznačují, že Ukrajina by měla nejprve zvážit, za jakých podmínek se pokračující boje stanou buď neúčinnými nebo nepřiměřenými. Zadruhé by měli zvážit, jaké podmínky mohou nabídnout, které Rusko přijme, a nastolí lepší, ne-li optimální mírový stav. Může to znít jako uklidnění, ale nemusí to tak být.

Takže odpověď na první otázku položenou na začátku – pokud by Ukrajina revidovala své vojenské cíle – je prozatímne „ne“. Ale dostat se k řešení, které Rusové mohou přijmout, vyžaduje uvést Moskvu do pozice, kde je pro ni lepší přijmout urovnání a ukončit nepřátelství, aby pokračovali v boji. Dostat se do tohoto bodu bude pravděpodobně vyžadovat větší ukrajinský vojenský úspěch, než bude mít jakákoli diplomatická iniciativa šanci na úspěch.

Aby se Rusové měli lépe, pokud přestanou bojovat, měly by Spojené státy a NATO zvážit řešení svých bezpečnostních obav, zejména pokud jde o rozšiřování NATO. NATO v minulosti z principu odmítlo takové záruky nabídnouto respektování státní suverenity. Vzhledem k nákladům na boj a naléhavosti řešení konfliktu se však kompromis v této zásadě zdá být rozumný a nízký. Taková dohoda například nebrání Spojeným státům a NATO poskytnout Ukrajině bezpečnostní záruky v případě obnovení nepřátelství. Vedoucí představitelé NATO by také měli pokračovat ve snaze přiznat Finsko a Švédsko jako cenu za zahájení nepřátelských akcí v první řadě a dát Rusům jasně najevo, že aliance se bude nadále rozšiřovat a připustí Ukrajinu, pokud Rusko neukončí nepřátelství a nevyjedná urovnání. .

Odpověď na druhou otázku (tj. v jakém okamžiku mohou Spojené státy a NATO snížit nebo ukončit svou pomoc i bez spravedlivého urovnání) je, že Spojené státy a NATO by měly nadále pomáhat Ukrajině, dokud Rusko nebude připraveno jednat o minimálně spravedlivém vyrovnání. I kdyby boje ustaly, Ukrajina bude muset pokračovat ve zlepšování svých vojenských schopností, aby odradila Rusko od dalšího pokusu. Potíž s touto reakcí je samozřejmě v tom, že ignoruje určité politické a ekonomické skutečnosti. První je, že podpora Ukrajiny napjala obranný průmysl USA a NATO, který musí

výrazně zvýšit produkci kritických materiálů nejen proto, aby udržel Ukrajinu v boji, ale také aby umožnil Západu udržet svou odstrašující hrozbu proti dalším protivníkům, jako je Čína . Druhým je, že domácí politika v každé z těchto zemí by mohla vést k náhlému ukončení pomoci. Například ve Spojených státech existuje v Kongresu hnutí za ukončení pomoci a využití těchto prostředků ke zlepšení americké ekonomiky. Pokud by se ekonomika zhoršila , tento argument se bude zdát přesvědčivější.

Morálně zřejmou odpovědí je, aby západní političtí vůdci zůstali odhodlaní. Pokud by Spojené státy a NATO náhle omezily pomoc do té míry, že by Ukrajina nedokázala udržet boj, vinu za výslednou nespravedlnost budou částečně nést oni. Aby se zabránilo dosažení bodu, kdy pomoc Ukrajině již není politicky životaschopná, měly by Spojené státy a NATO zvážit, kolik pomoci by poskytly, aby se vyhnuly ukrajinské porážce, a poskytnout ji nyní, spíše než poskytovat ji po částech v reakci na ruské úspěchy. Zatímco Spojené státy a Německo nedávno oznámily svůj záměr poskytnout moderní bitevní tanky a lepší protivzdušnou obranu Tato pomoc přichází rok po začátku války a její účinky budou nějakou dobu trvat, protože ukrajinské posádky budou muset být vycvičeny na nové vybavení.

I když mohlo mít určitý etický smysl omezit pomoc Ukrajině na začátku, aby nedošlo k eskalaci, již tomu tak není. Pokud je čas na ruské straně, poskytnutí pomoci v reakci na ruské úspěchy je receptem na neúspěch. Tento bod neznamena dá Ukrajincům bianco šek nebo podkopat nutnost zvládnout eskalaci. Naznačuje to však, že má smysl poskytnout veškerou pomoc, kterou by člověk nakonec poskytl později, pokud by se vývoj obrátil více ve prospěch Ruska, hned.

Tento bod přirozeně navazuje na třetí otázku týkající se eskalace ze strany Spojených států a NATO za účelem rychlejšího ukončení konfliktu. Tím se samozřejmě zvyšuje šance na přímý konflikt mezi Ruskem a silami NATO. Jednostranná eskalace ze strany Spojených

států a NATO navíc zahraje do Putinova vyprávění o NATO jako o bezpečnostní hrozbě, což posílí jeho ruku na domácí půdě a ztíží jeho mezinárodní izolaci.

Jak již bylo řečeno, jak Rusko eskaluje, stejně jako útoky na civilisty, Spojené státy a NATO by měly najít způsoby, jak zvýšit náklady pro Rusko a také pomoci Ukrajině, aby zprostředkovala účinky této eskalace. To podtrhne odhodlání Západu a zároveň podkope ruský narativ a jeho schopnost budovat mezinárodní podporu.

Při zvažování toho, co by měl člověk udělat, musí nejprve zjistit, co se stane, když neudělá nic. Při současné úrovni pomoci a ukrajinských vojenských kapacit konflikt pravděpodobně zamrzne. Takové zmrazení zvýhodňuje Rusy, kteří budou nadále ohrožovat Ukrajinu, zatímco bude konsolidovat své zisky na východě, čímž se jejich anexe stane hotovou věcí. Na druhou stranu, dát Rusku cestu ven nemusí nutně znamenat opuštění obhajoby ukrajinského práva nebo požadavků na lepší mírový stav. Znamená to jen najít jiné způsoby, jak je vnutit. Etika ukončení konfliktu, jak je zde popsána, tedy navrhuje následující cestu ke spravedlivému ukončení konfliktu.

Za prvé, Ukrajina by měla pokračovat v boji a Spojené státy a NATO by měly pokračovat v poskytování pomoci, dokud jsou vojenské cíle první země proveditelné a prostředky k jejich dosažení přiměřené.

Zadruhé, dokud se Rusku nepodaří vrátit okupované ukrajinské území, měly by Spojené státy a NATO pokračovat v uvalování sankcí a dalších nákladů, aby podněcovaly smysluplnou účast na jednáních.

Za třetí, aby bylo zajištěno, že Rusko nebude schopno využít žádnou pauzu, kterou zmrazený konflikt umožňuje, měly by Spojené státy a NATO pokračovat ve vojenské spolupráci s Ukrajinou, aby se v budoucnu zlepšila její schopnost obrany. Spojené státy a NATO by také měly zvážit, zda Zelenskyjovi nenabídnou bezpečnostní záruky, o které žádal, aby dále odradil budoucí ruskou agresi.

